

Arrest

**nr. 51 023 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, dient op 13 juli 2009, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Haar echtgenoot, van Spaanse nationaliteit, verkrijgt op 13 augustus 2009 verblijfsrecht op basis van zijn tewerkstelling.

1.2. Op 1 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 1 september 2010 aan haar echtgenoot betekend.

1.3. Op 1 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster. Deze beslissing wordt verzoekster op 1 september 2010 ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (B. A.) (...) van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg het verblijf in functie van haar echtgenoot, (K. A.).

De echtgenoot voldoet niet meer aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 § 4 van de wet van 15/12/1980 en daarom werd er volgens art. 42 bis van de wet een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art. 42 quater, § 1, 2 ° van diezelfde wet dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van zijn echtgenote aangezien de burger van de Unie die zij vervoegd heeft het Rijk zal moeten verlaten ten gevolge van het intrekken van zijn verblijfsrecht.”

2. Over de rechtspleging

2.1 In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de verwerende partij kan veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1 Ter adstructie van haar middel stelt verzoekster dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet in zijn eerste paragraaf een duidelijk onderscheid maakt waarbij enerzijds een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht indien de burger van de Unie niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 40, §4 en in artikel 40bis, §4, tweede lid en anderzijds een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht voor de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen indien de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekster benadrukt dat deze laatste voorwaarde niet van toepassing is op EU-burgers die zelfstandige, werknemer of werkzoekende met een reële kans op tewerkstelling zijn, zoals vermeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster vervolgt dat een einde aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot werd gesteld omdat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk terwijl echter uit de bewoordingen van artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet volgt dat deze reden enkel kan toegepast worden op de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, meer bepaald personen die geen werknemer of zelfstandige zijn maar die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikken, en personen die student zijn of een beroepsopleiding volgen en die over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot tot geen van beide categorieën behoort, want zoals de verwerende partij zelf stelde in haar beslissing verbleef haar echtgenoot hier immers als werknemer. Volgens verzoeker wordt geheel ten onrechte een einde gesteld aan het recht van verblijf van haar echtgenoot om reden dat hij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van België. Verzoekster wijst erop dat haar echtgenoot de Spaanse nationaliteit heeft en dat hij bijgevolg onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie. Verzoekster meent dat haar echtgenoot overeenkomstig artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet als burger van de Unie het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41 eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij in het Rijk werknemer of zelfstandige is, of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Verzoekster houdt voor dat haar echtgenoot tot 10 juli 2009

tewerkgesteld was en dat aan deze tewerkstelling plots een einde kwam zodat hij onvrijwillig werkloos werd. Hij ondernam de nodige inspanningen om terug tewerkgesteld te worden. Haar echtgenoot liet zich inschrijven bij de VDAB en Forem, bij diverse interimkantoren, deed een aanvraag voor inter-regionale opleiding, volgde een beroepsverkenningstage bij het bedrijf Decoorcelle en volgt een inburgeringstraject met oog op loopbaanoriëntatie. Daarenboven wijst verzoekster erop dat haar echtgenoot geconfronteerd werd met het feit dat een van zijn kinderen geboren werd met een hazenlip en dat het herstel meerdere operatieve ingrepen veronderstelde zodat hij dan ook heel de tijd in hospitalen diende door te brengen, wat het vinden van een gepaste tewerkstelling niet evident maakte. Verzoekster vervolgt door te stellen dat, aangezien haar echtgenoot er niet in slaagde onmiddellijk werk te vinden, hij genooddaakt was een beroep te doen op het OCMW. Het OCMW Wervik heeft haar echtgenoot een leefloon toegekend, doch gelet op de eerder beperkte financiële ondersteuning kan onmogelijk gesteld worden dat er sprake is van een onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bovendien wijst verzoekster erop dat haar echtgenoot ingevolge eerdere tewerkstelling een loon werd uitgekeerd waarop sociale zekerheidsbijdragen werden ingehouden, hetgeen het sociale zekerheidstelsel van het Rijk ook ten goede kwam. Tevens is het zo dat de OCMW-uitkering een tijdelijke en provisionele maatregel is, die de echtgenoot van verzoekster moet toelaten de periode van onvrijwillige werkloosheid te overbruggen. Verzoekster besluit door te stellen dat de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot dan ook een verkeerde voorstelling geeft van de werkelijkheid als zou hij een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandstelsel vormen. Volgens verzoekster spreekt het dan ook voor zich dat deze beslissing onmogelijk enig gevolg mag hebben voor haarzelf.

3.2 In een tweede middel voert verzoekster ten aanzien van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot de schending aan van artikel 39 lid 3, c, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, ondertekend te Rome op 25 maart 1957 en goedgekeurd bij Wet van 2 december 1957.

3.2.1. Verzoekster betoogt dat haar echtgenoot als Spaans onderdaan geniet van het recht op vrij verkeer van werknemers binnen de Europese Unie en dat dit recht, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EG, ook EU-onderdanen toelaat werk te gaan zoeken in andere EU-lidstaten en daar bijgevolg gedurende een redelijke termijn legaal te verblijven in functie van het zoeken naar werk. Verzoekster verwijst naar arresten van het Hof van Justitie en vervolgt dat conform die rechtspraak een werkzoekende na zes maanden verblijf enkel aan een verwijderingsmaatregel kan worden onderworpen als hij niet kan aantonen dat hij nog steeds inspanningen levert om werk te vinden en dat er geen redelijke kans op tewerkstelling kan aangetoond worden. Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot wel degelijk de nodige inspanningen geleverd heeft om werk te vinden en dat de diverse opleidingen die hij heeft gevolgd daarenboven dienen om zijn kansen op tewerkstelling te verhogen.

3.3. In een derde middel voert verzoekster ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 7.3. en 14.4. van richtlijn 2004/38/EG in combinatie met de schending van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

3.3.1. Verzoekster stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat automatisch door de gemachtigde van de staatssecretaris aan haar echtgenoot werd uitgereikt, nadat hij vastgesteld had dat niet meer aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet zou voldaan zijn, strijdig is met artikel 7.3 en 14.4 van de richtlijn 2004/38 EG. Verzoekster verwijst naar het arrest c-408/03 van 23 maart 2006 van het Hof van Justitie en betoogt dat door de automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, voorzien in artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, er immers geen rekening kan worden gehouden met het feit dat verzoeksters echtgenoot eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht haar verblijfsrecht afhankelijk stelt. De automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft volgens verzoekster als gevolg dat niet uitgesloten wordt dat er een verwijderingsmaatregel getroffen wordt ten opzichte van een burger van de Unie die kan bewijzen dat hij nog immer werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, wat strijdig is met artikel 14.4 van richtlijn 2004/38/EG of dat een burger van de Unie zijn status van werknemer verliest, ook al voldoet hij aan de voorwaarden van artikel 7.3. van richtlijn 2004/38/EG. Het spreekt voor zich dat ingevolge deze schending er dan ook ten onrechte een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot en hem ten onrechte een bevel werd gegeven zodat ook aan verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven.

3.4. De bestreden beslissing besluit tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster omdat het verblijfsrecht van haar echtgenoot beëindigd werd.

De door de verzoekende partij ingeroepen middelen zijn gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van haar echtgenoot. Tegen deze beslissing werd bij de Raad een beroep tot nietigverklaring met een vordering tot schorsing ingesteld, gekend onder rolnummer 59 375. De in het kader van dit beroep ingeroepen middelen zijn identiek aan de middelen in onderhavig beroep. Het beroep ingesteld tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de echtgenoot van de verzoekende partij werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 51 022 van 10 november 2010.

Aangezien de verzoekende partij enkel kritiek uit op de beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot ingevolge dewelke ook haar verblijfsrecht werd beëindigd, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet meer op ontvankelijke wijze dezelfde middelen kan inroepen. De verzoekende partij voert geen andere middelen aan (RvS 14 april 2003, nr. 118 340; RvS 23 februari 2005, nr. 141 101).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER